

Սաղարթի մէջ գնդաժպիտ
Ոսկի պտուղներ շողշողուն,
Եւ ծաղիկներ մշտափթիթ
Իմ հոգին են կախարդում:

Ա՛խ, ի՛նչ չքնաղ պիտի լինի
Անվերջ լուսոյ այն աշխարհ,
Եւ ի՛նչ անուշ ու սքանչելի
Այնտեղ օդը կենարար:

Բայց հեղեղատն իմ՝ առաջին
Մոնչում է զայրոյթով:
Նորա ալիքը մոլեգին
Պատում են ինձ սարսափով:

Ահա նաապն այստեղ կանգնած,
Բայց, ա՛խ, չըկայ նաապար...
Զառա՛ջ անար ու անկասկած —
Նա շունչ կ'առնէ քեզ համար:

Լոկ հաւատն դու աներկմիտ,
Քա՛ջ դու, սիրտ ա՛ռ ու հոգի —
Հրաշքով կ'ըացուի քո առաջիդ
Սիրուն աշխարհն հրաշալի:

Յ. ՅՈՎՀԱՆՆԻՍԵԱՆ

ԱՌԱՅՆՆԵՐ ՏՐԱՊԷԶՈՐԻ ԳԻՒՂՆԵՐՈՅ ԲԱՐՐԱՌՈՎ:

Ըն օր թախկը (ծնոք) կընէ, օշ 5էյս կընէ, օշ մէյս:

Ըմն ինչ բարակնալով կոտրիկու, մաշող հաստընալով:

Ըմն մաշողն իրեն պիթէմով շափ կանգոյ հաւասար) ղնափած 1 քնթան տալ շին:

Ըմն դարբա (անգամ) տէրան (Քահանայն) քաթա ուտի շին:

Ըմն մաշող դարբած տեղը խան (իջնւան, պանդոկ) շին շին:

Ըն մաշող քով նիստ, օր քնդիկի լացնէ կու:

Ըն ծնոք օր չկայնում կտրի, պագնիմ, գլխուս դնիմիտի:

Ըս աուր բոն՝ արօշ մէնիք էգօն վաղում:

Ըրիկնքը խաւիճ կուտին, մեզիկի էլ տօնի շին:

Թաթաւէն՝ 1 փախաւ, Ծօղ (տիղմ) ընկաւ:

Թնսփելին (փոյլ) աստին, քննիդ սըյթէ, աղքատ իմ, ասաց:

Թօփալ տէրան էկաւ, ցոյնի հացն էլ ոլաս էղիր:

1. Կանսիէ գործած կտաւը ամառ վամանակ ջրի մօտ իջ տարածնէ, շարունակ ջուր կը սրսկեն վերան, որով 3—10 աուր մէջ կսպտակի: 2. Պիտի դնիմ: 3. Թոյլ տալ: 4. Խոշոր հատերով անձրն:

Թօլէն էլած ունի, Թօլն 1 Թքնէ կու:

Իծուն կոնակը օր քնրուի, կեշտայ հովիւի փէտին քսուի կու:

Իմ լիքմէնը 2 առնիմ, էշում ուրիշի մէսէլ ասիմ:

Ինչպք խելահասը կարգուեցաւ, խելոքին տղաքը հասուն:

Ինծիկի պիտու շեղած սուրբը լնչ ընիմիտի:

Իրիկուն բօնը Թողուլ մի էգօն:

Լիզուն օսկոր շունի օր ծակէ, հա խորաթէ (խօսէ):

Լուի մը համար, եօրդանը (վերմակ) վառնց:

Լսող շատ գիտիմ, ձէն շունիմ:

Լոնլաթին էմն օր զատիկ է:

Լոնլահա մաշող հիտ քար կը, խելաթին հիտ, փիլալ ուտի մի:

Լոլարը հայսնիք գնաց, իսա տունը մի տունէն պէտք է, ասաց:

Լոնլոուն հացը խելահասին փոյն է:

Լոնլիք գլորեցաւ, ծափը 5 էգիտ:

Լոնլիդ քեզի ըլլի, խաշը (եկեղեցի) հոտեցնել մի:

Ս. Հայկունի.

Ն. Ե. Ի. Ա. Բ. Ն. Ե. Բ.

ԿՈՐԱՎՈՒ ՈՒ ՄՈՌԱՅՈՒԱՆ ԼԱՅՆԵՐ.

(Տրապիզոնի հայ-մանստական գիւղերն, նրանց ամանդութիւնները եւ սովորութիւնները):

Ս Ե Ւ Գ Ե Տ Ը Յ Ի Գ.

(Շարունակութիւն):

Սեւ Գետացոց հայ մանստականներէ առնուած է հետեւեալ պարի երգն, որ աշըղ վարդան ասած է:

Հօբօր 1 գարունը գայ, կուկուն 2 կու կօնէ,
Կօնէ, կուկուս, կօնէ, քու բօնը բօն է.
Օտքս փուշ պատեցաւ, 3 սիյտս 4 կու խօնէ,
Կօնէ, կուկուս, կօնէ, քու բօնը բօն է.

1. Մաշմուք (շագանակ) պտղին դրսի, կանաչ եւ փշոտ կեղեմ: 2. Քառակուսի թիթեղէ շինած փոքրիկ անոթ, ձկնիւղ կը լեցնեն, Ծրագ կը վառեն: 3. Պտուկ, կաւայ անօթ, որոյ մէջ կերակուր կեփեն:

Տես. Արարատ համար Է. եր. 39—45:

1. Երբոր: 2. Կու, աղանիկից փոքր, սեւ գորշագոյն թղլունը, որ գիւղացիք սրա կանշելուն մեծ նշանակութիւն կը տան, առաւօտեան շուտ անկողնից բարձրանալու եւ մի քան ուտելու են որպէսզի անօթի փորանց կկուի ծայրը շինն, գոնէ երեք առաւօտ մի քան կերած լինելով լսելու են որ կկուն ընտած (յաղթած) լինին:

3. Պատիւ ըստ հայաստանցոց բարձր տեղից քան մի ընկնի, իսկ ըստ Տրապիզոնի գիւղացոց ծայրը սուր մի քան որպէս փուշ ասեղ եւ մախաթ մի քանի մէջ խրուի: 4. Սիրտ: